

SILVIN SARDENKO:

KELIH NEDOLŽNOSTI.

1.

Dragotina,
ti nedolžno moje dete,
po srebrnem glasu tvojem
te vrstice so posnete.

A čemu sem
odposlal na dan jih beli?
Morebiti, da bi verzi
tvojo hvalo peli?

Pa kako bi
misliti na hvalo mogli,
ko jih strah in misel tesna
stražita na vsakem vogli?

Glej, bojim se,
da ob nekem dnevu vročem
ti zvenela bi kot roža,
dasi praviš: Cvesti hočem!

2.

Mnogokaj že takih
ročic sem poznal
in za njih nedolžni
raj sem trepetal.

Mnogokdaj me preje
ni zapustil strah,
da je bila mnoga
poteptana v prah.

3.

Dragotina,
ti še nisi
šla čez trnje bridkih skušenj
in usode
meč je tvoje
še gotovo nenabrušen.

V tvojih smehih
se zaupnost
razodeva ljubezniva,
in v besedah
mehkih tvojih
lepa duša se razkriva.

A ne zabi!
So metulji,
ki hité na cvet najrajši,
ko najlepše
se razvija,
kadar vonj mu je najslajši.

4.

Seveda... ako bi nedolžnost
otročka bila le igrača:
okrogla, prožna, nezdroljiva,
ki vedno spet se k tebi vrača,
naj si jo vržeš kamor drago.

Pa ni!... Nedolžnost je tančica
iz najfinejših niti tkana
kot v logu biserna meglica:
od vetra slednjega ugnana
izjoka se kot rosa v travi.

Še angeli bi jo ranili,
da ne bi božja moč edina
navekomaj jih ohranila;
pa ti je ne bi, Dragotina,
če pozabila bi nebes!

5.

Vse nove steze tvoje
do zadnjih trav so shójene,
kot bile bi osmójene
od žarkov solnca vročega.

Le steza ena sama
drugače je obsojena,
med vsemi najmanj shojena,
in to je steza v božji hram...

In jaz sem prosil zate,
naj bela spet bo steza ta,
kot rimska cesta vrh neba
obsevana od samih zvezd.

6.

In pravijo, in jaz verjamem,
da včasih, kadar si na samem,
otožna nekam hrepeniš.

A ko si sredi šumnih rajev,
obraz kipi ti od smehljajev,
nikamor več si ne želiš.

In najglasnejša si med vsemi...
A to veselje bo, verjemi,
postalo ti še velik križ!...

7.

Včasih poješ celi dan,
kak je lep deklinški stan — —

Ali včasih drugo poješ:
V tihi grob bi legla spat
in na cvetje bi mi grobno
med prišle čebele brat.

Pravile bi sestram svojim,
kaj je sladkega medu
na gomili!... a v gomili —
kaj je sladkega miru!

Draga, pusti smrt v grobeh,
dokler še si v mladih dneh!

8.

Kakor nageljnov se cvet
tihoma razpoči,
ko ga jutro razcvete;
v moje misli snoči
— tiho si prišlo, deklè.

Spomnil sem se tvojih dni,
mladih dni veselih;
kakor da bi pred seboj,
videl rožni kelih,
v kelihu pa čist napoj.

In bodoči dnevi tvoji —
morda neubežni?!
Kakor mah bi razmeten
golobičji videl nežni...
kjer je jastreb našel plen...
— — — — —
Draga, naj ne bo to res!!

9.

Med vsemi lepoticami
na svetu nedosežna,
nobena med cveticami
nikjer tako ni nežna.

Nje cvet je praznik majski,
od solca pozlačen,
nje rosa dihi rajski,
nje vonj je božji sen.

In v ustnih se ji smeh topi
kot bi srebro pretakal;
a ko se ona zasolzi,
kot angel bi zaplakal.

Prinesli so iz raja,
k nam v gosti jo samó:
med deco se sprehaja —
Nedolžnost ji rekó.

Poslušaj, Dragotina, me!
Če celi vrt zeleni
za vašo hišo odcvete —
le ti, le ti ne zveni!...

